

Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Mas Oller

Plus 2007

És una satisfacció poder presentar un vi del Baix Empordà, comarca recentment admesa com a productora de vins dins de la DO Empordà. El Plus 2007 és un d'aquells vins negres que fan gaudir. El seu preu de 18 euros (aproximadament) s'oblida, el record de la seva qualitat es manté sempre. Elaborat amb les varietats Syrah i Garnatxa veremades en el seu moment òptim de maduració perquè el vi tingui

una concentració de fruita que el fa molt atractiu. Envel·liment durant un any en bótes de roure francès i posterior repós dos anys a l'ampolla en el silenci del celler. El seu color és extraordinàriament fosc, opac, quasi misteriós. L'aroma és potent, atractiva, expressiva. Recorda la fruita madura, les prunes negres, el cacau amb notes minerals. En boca és molt equilibrat, saborós, amb tanins molt madurs i

llarga persistència. És un dels millors vins negres de l'Empordà, amb vinyes a la plana de Torrent, prop del Mas Pla, que va ser residència de l'escriptor Josep Pla. Bon maridatge amb qualsevol plat de carn salsada però poc especia- da, per exemple les galtes de vedella de Can Quel de Foixà.

El celler elaborador: Mas Oller és una finca propietat de Carles Esteva, el creador dels vins de Can Ràfols dels Caus, pioner de l'alta qualitat al Penedès. Ha rescatat de l'oblit aquesta finca familiar de la zona de Pals i l'ha convertit en un celler modèlic, amb la col·laboració d'Anna Baqués, enòloga, i Martín Cuervo, responsable del vinyar. Mereix una visita. Més informació: www.masoller.es i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

La cultura vinícola

Una nova verema reactiva l'interès dels col·leccionistes

Xavier Romero

Gairebé tot allò relacionat amb el vi i la seva cultura sol tenir un ampli ressò en el col·leccionisme popular. És precisament quan acabem de passar una nova verema o collita del raïm, quan molt diverses maquinàries es posen en marxa: les dels cellers, les cooperatives, les festes d'alguns municipis, les publicitats i les distribucions del vi novell, que faciliten incorporar material al procedent de les collites dels anys anteriors.

Les modes i els nous costums de la gent, especialment pel que fa al jovent, han generat un menor consum de vi; això provoca que per una banda s'acumulin reserves, i, per l'altra, que els productors apostin per la qualitat enlloc de la quantitat. Malgrat aquesta situació, reconeguda de manera generalitzada, es pot observar com algunes temàtiques relacionades amb el vi i el seu món no només no reulen, sinó que més aviat estan experimentant un moment excepcional, com és el cas del col·leccionisme de plaques de cava, al qual s'hi han «enganxat» jovent i veterans, bevedors o no de vi, que en aquest extrem resulta ben irrellevant.

A les trobades i als mercats de carrer de col·leccionisme en general es pot comprovar com el fenomen xapes de cava continua ben consolidat i a l'alça, fins i tot, a la qual cosa hi han ajudat els catàlegs que s'han anat editant, i les mateixes promocions a càrrec dels cellers, de les societats filatèliques i de col·leccionisme,

i dels organitzadors de fires i encants. Aquest vessant de les plaques resulta ben assequible, amb una base tan amplíssima que no caldria gastar d'entrada ni un sol euro, dedicant-se únicament a anar recollint exemplars dels establiments d'hostaleria i dels familiars i coneguts, com passa amb la filatèlia més elemental, per exemple.

Una altra varietat al·lusiva, la relacionada amb el paper imprès, al seu torn diversificada en nombroses subtemàtiques –etiquetes de vins i licors, gravats, fulletons de propaganda, etc.–, sembla que no acaba de captar l'atenció majoritària malgrat que aporta un major contingut informatiu i cultural. I encara més: la facilitat de classificació i arxiu, podent encabir en un sol àlbum fins a diversos centenars de peces.

«Amb un tragué de vi bo el malalt es posa bo»; «Carn fa carn i vi fa sang»; «Oli, vi i amic, l'antic»; «Si aixequés massa el porró, aniràs potser de cantó»; «Vi batejat, el beure'l és penat»; «Qui molt beu, no va gaire dret ni té secret»; «Dona malcarada, duu el marit a la taverna»; «Qui no sigui català, en beure a galet la pitera es tancarà»; «L'aigua, pels bous»; «Vessar vi, bon destí, vessar sal, mal senyal». Aquestes són algunes de les centenars de dites populars sobre el vi, que resumeixen de manera aguda la saviesa i l'experiència de la vida dels pobles. Com el col·leccionisme, l'expressió de l'esperit popular i d'allò arrelat en la consciència de la gent d'un país.

Gironins del segle XIX

Hipòlit Nadal Mallol

Per a ell, no trepitjar la terra no volia dir oblidar-la. Ans al contrari, l'enyorava i desitjava tornar-hi, però no ho pensava fer fins que tot canviés. Perquè un dia tot canviaria, n'estava segur. I ell hi volia ajudar, encara que fos des de l'Argentina.

Hipòlit Nadal Mallol va néixer el 1891 al Port de la Selva. I malgrat ser fill d'una humil família de pescadors, va poder dedicar-se al món de les lletres. Vinculat a Unió Catalanista, va col·laborar en algunes de les seves publicacions afins, com ara *Renaixement* i *La Nació*. També va escriure a les famoses revistes satírico-polítiques *La Campana de Gràcia* i *L'Esquella de la Torratxa*. Així mateix, va participar a l'*Empordà Federal* de Figueres i a *Ciudadania*, de Girona.

El 1912 havia d'anar a fer el servei militar però per evitar-lo va emigrar cap a Amèrica. Instal·lat a Buenos Aires, ràpidament es va convertir en un dels màxims exponents de la promoció de la cultura catalana a l'Argentina. El 1913 va fundar la revista *Catalunya Nova*, i tres anys més tard *Ressorgiment*, una publicació que va mantenir-se en actiu fins al 1972. Segons els estudiosos, aquesta revista és el principal referent del catalanisme radical a l'Amèrica del s. XX. Hipòlit Nadal també va escriure el llibre de narracions *Algues (proses salobres)*, on evocava els seus anys de joventut al Port de la Selva. Aquell volum sortia d'impremta el 1918 i una dècada més tard ho feia *Articles de contraban*, una recopilació dels seus textos més crítics contra la dictadura de Primo de Rivera, quan aquell militar encara ostentava el poder a Espanya.

Nadal Mallol no va tornar a Catalunya fins que fou proclamada la Segona República. Concretament va atracar al port de Barcelona el dinou de juliol de 1931 i, segons informen les cròniques, va ser tractat com tota una autoritat, fins al punt que va ser rebut a l'Ajuntament de la capital catalana i a la Generalitat. Curiosament aquell viatge el va fer amb el vaixell Uruguai, que, tres anys més tard, acabaria servint per empresonar el president Lluís Companys i els seus consellers arran dels Fets d'Octubre de 1934.

Durant la dictadura franquista, Hipòlit Nadal va treballar amb intensitat per mantenir viva la veu d'una Catalunya oprimida per la força de les armes. En això hi va tenir un paper clau la citada *Ressorgiment*, que va aguantar fins que l'edat d'aquest fill de l'Empordà ho va permetre. La revista va desaparèixer el 1972 i ell el 1978, quan tenia 89 anys.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista